

49/4

Informace o Chartě 77 - srpen 1982

Dokument Charty 77 č. 23/BZ /k situaci vědeckého výzkumu v ČSSR	1
Sčítání voleb Charty 77 k druhému výročí gdaňských dohod v Polsku	7
Sdělení VONS č. 309 /rozeudek nad I.Jirousem, F.Otdrkou a M.Hýbllem potvrzen/	7
Sdělení VONS č. 310 /dr.Jaromír Šavrda znova ve vazbě/.....	8
Stíhací případ I.Jirouse, F.Otdrka a M.Hýbka	9
Obhajačka dr.Jitřina Žiklová	9
Otevřený dopis signatářů Charty 77 /kritikům Charty 77/.....	12
Severočeská nejbdělejší?	
Rejetony	
Krátké správy	14
Poučení o právech a povinnostech vyslychaného	15

Informace o Charty 77 vydává nezávislá redakční skupina
Anna Šabatová, Praha 2, anglická 8

Dokument Charty 77 č.23/83 /K situaci věděckého výzkumu v ČSSR/.
Organizace a plánování výzkumu -

- Základní výzkum v naší zemi je soustředěn především v ČSAV a některých větších výzkumných ústavech. Je organizován a řízen pomocí plánů zákl. výzkumu a rozčleněn podle témat až do státního úkolu zákl. výzkumu. Je poměrně dobře známo, že úspěchy naší země ve světovém nebo evr. měřítku jsou v naší době v podstatě nepřímo úměrné pevnosti vazby v byrokratickém aparátu. Plány a především dlouholeté plány jsou prvním úskalím rozvoje zákl. výzkumu. Jejich zákl. nedostatkem jsou tyto skutečnosti: nerespektování přirozeného vývoje výzkumu, jehož pokroky jsou do značné míry živelné a závislé na neplánovatelných úspěších jednotlivců, zařazování a prosazování témat, která nesou okamžité a technolog. výsledky avšak zanedbávají zkoumání zákl. zákonotnosti a širší souvislosti /např. nepříznivé důsledky na živ. prostř./, zařazování dlouhodobých perspektiv, které jsou nepružné a mohou se stát brzdou skutečného vývoje, p. zdní zařazování témat moderních vyvíjejících se směrů, zavádění různých priorit vzhledem ke zpožděnému nástupu v oborech, které se ve světě rychleji rozvíjejí. Uvedené nedostatky mají za následek zhruba tento vývoj: na základě předpokladů, příp. ambic jednotlivců ze zákl. výzkumu, se vytváří dlouhodíbý pětiletý plán zákl. výzkumu. Jeho základní rysy jsou silně ovlivněny požadavky a tlaky ze strany nejvyšších orgánů. Největší tlak je obvykle vyvíjen na rychlý vývoj v těch oborech, které vznikly, příp. se rozvíjejí ve světě během posledních leta ve kterých jsme nezachytili nástup. Protože během pěti let nastoupil vyspělý svět již obvykle cestu průmyslové výroby, jsou tyto obory u nás finančně i personálně preferovány - ovšem na úkor "méně" významných nebo tzv. "klasických" či "okrajových" oborů. V následujících pěti letech zaznamenaný preferovaný obor rychlý rozvoj, avšak obyčejně se mu nepodaří dosáhnout současnou světovou úroveň /ta obvykle není vzhledem k málo častým a nedostatečně hlubokým mez. kontaktům/. Není řídkým zjevem, kdy výsledkem je pouze výcova odborníků, kteří jsou schopni zavést a provozovat výrobu v rámci zakoupené licence. Není třeba zdůrazňovat, že koupě licence před pěti lety a okamžité vyslání odborníků do zahraničí a zaškolení by v tomto případě přišlo levněji. I v lepším případě však daný obor čeká v dalším období nesnadný úkol dohánět zpoždění a zavádět průmyslovou výrobu do neochotných a z hlediska průmyslového vývoje ztrnulých podniků. Vývoj v tzv. preferovaných oborech se pro nepříznivou finanční a personální situaci zpomalí, nebo zastaví a je závislý pouze na nadšení jednotlivců. Dojde-li během této doby v některém z těchto oborů ve světě k významnému objevu a bouřlivému rozvoji, pouze přihlížíme. Až do konce pětiletého plánu nedojde totiž k větším změnám. Teprve pětileté období může tento oboř - ve světě se již průmyslově rozvíjející - preferovat a situace se opakuje. Takovým vývojem prošla již např. kybernetika, elektronika, ekologie, nyní biologie a genetika, sděloací technika etc. Na otázku, jak se vymanit z nepříjemného kruhu, existuje odpověď: vysílat do světa odborníky a přijímat odborníky, kteří by se konkrétně podíleli na nejrůznějších projektech - nikoli tedy platit zdvořilostní návštěvy vedeucích pracovníků v rámci tzv. "vědecké turistiky". Tito odborníci by byli schopni okamžitě zachytit rozvoj, příp. se na něm aktivně podílet. Dále je nutno umožnit okamžitý rozvoj oboru i ve vlastní zemi, i když nebyl původně plánován. Třetí nutností je rychlé zavedení do průmyslu. Zákl. organizační nedostatky lze shrnout do dvou kriterií: dlouhodobé a nepružné plány a nedostatek a neúroven zahraničních kontaktů /včetně odborné literatury/.

Finančování výskumu

Z předchozího prohlíženou souvisejí i otázka finančování výzkumu. Základní výskum v naší zemi jak je toho částečně i ve světě je dotován státem. Tato schůdnost sice umožňuje nerušený rozvoj některých základních oborů, avšak může vést ke stagnaci - jestliže dotovaný výzkum je v rukou nezodpovědného, ihosta jiného a neschopného pracovníka. Bylo by tedy užitečné, aby šéf finančních prostředků si i základní výzkum získával sám ve spolupráci s přímyslem, to by ovšem předpokládalo všeobecně výšší úroveň konkurenčního vedení alesyňských přímyslových podniků. Nejdříve na schůdnost, že ustanovy odborných vědeckých institucí jsou finančovány z jiných prostředků. Všeobecná situace je nyní nepříznivá. Khruba od r. 1970 se např. získávají se stále většími potížemi přístroje a softwaru. Jejich se nejdána o přístroje, které je nutno kupovat za valuty. Jen tento upisek nabízí nejvíce sortiment, vysokou kvalitu a rychlé dodávky nových přístrojů. Částky valut, které výzkumné ustanovy doostávají providelně na nákup přístrojů, jsou plánovány v současné době tak nízké, že státní jen na nákup nadržních dílů k jiné nekoupeným přístrojům. Nové a druhé přístroje podléhají zvláštnímu schválení - dozvědět zakoupení přístroje v konkurenční a jiným ustanově nebo oddělení je pak často více všeobecných kontaktu a mocenské pozice, nežli odborného zadávání. Přístroje ne vee. státní jsou vyráběny v nedostatečujícím a většinou klasickém sortimentu a jejich dodávky lháty jsou neúčinné několikaleté. I zde se finanční situace v posledních letech zhoršila. Podobná situace je i s nákupem materiálu a drobných jízích pomůcek. Zvláštní situace vznikla např. v nedávné minulosti v nákupu kapacitních kalkulaček. Pro nekvalifikovanost pracovníků některých ústředních sfér má význam. Zde se jedná pouze o "hrešky", takže např. jedno ministerstvo zakázalo nákup několika kalkulaček pro vědecké výpočty a zadávání, že nákup kalkulaček a podobně na vědu a výzkum je "nedostojný". Příslušnou ústavu byla cílem ředitka /stejná a trenta/ zadávána a vložována na jiné údaje. I v nákupu přístrojů se velmi neptí ažnivě projevují nepružné dlechodečební plány. V poslední době je třeba plánovat i mnohá několikosti, jejichž požadavek není přesně známa, několik roků napřed. Je stejná, že často ani u větších přístrojů není většinou známo jejich potřebnost odhadnout pět let předem! Několikaleté náplň zadávek pak neúčinné zanemává, že nízký přístroj už není k užitku. Zbytěně se potom uvyžívá materiální a přístrojové podřadovky /dělájí se zdeby/ a výskum se prodlužuje.

Systém finančování pracovníků ve vědě a výzkumu jen jíž dostatečně zdroje a často pásobí emigraci pracovníků ve vědě a výzkumu do výroby, do jiných oborů nebo do zahraničí. Plát vědeckého pracovníka z několikaletou vědeckou praxí /a hodnotí kandidáta věd/ se pohybuje kolem 3,000,-Kčs za měsíc, což vzhledem k tomu, že proti výrobení sférě nelze příště providelně přizpívat, není příliš výhodná situace. Týden zvláštních odstínů je u vědeckých pracovníků je snadná myšlence na viličedných pracovníků - odstín je pohybují kolem 2,000 - 3,000 za rok. Často se praktikuje takový "systém" odstín, který bývá v uvalu, především určitá funkce a mocenské pozice. Tak např. nastupce ředitele ústavu si "zaordinoval" až polovinu vědeckých odstínů. Výbor RON přes protesty tyto odstíny schválil. Jiné možnosti výšluku - např. emisovu o čísle - jsou v současné době zmenšeny na minimum. Spolupráce s přímyslem není oblibena, neboť většina odstínů se práci pracovníka jde na fond RON a ředitel dostává pracovník, který práci vykonal. /Jind je situace u tv. vedení neopodstatné činnosti, na výrobcích sklidil, kde pracovníci doostávají za práci nízce přes. dobu svoji hodinovou mzdu/. Přivydávávat si vědeckým publikacemi nebo patenty je nerozdílná představa. Ze publikací střední délky /kolem osmi stran na stroji/ plati čs. odborný časopis 400 - 600 Kčs, zahraniční časopisy většinou neplatí věbec. Přitom čtyři přední odborné publikace pro vědeckého pracovníka za rok není tak žádat přísně. Závěr Výnáles de výroby je jednak pracovní

a neenakná odlišitost, další neenakná kroko je získat za výdlez odpovídající odhadu, kterou autor si kvádovájí moždy až po letech /často i soudně/.

Dle výhledky o odhadování výdlezů je možné autory osudních odhadů podle tsv. říšského společenského prospěchu na nejvýhodnější rok využívání výdlezu pětim během posledních sledovaných pěti let, přičemž na tento "výhodný" rok musí autor 4-5 let čekat. Je provádědlo, že v porovnání s ostatními tvůrčími akty jsou všeobecně pracovníci nejhůře placeni. Tato situace se vzdálí jak v zájmu o tyto akty, tak v celkové kvalitě výzkumných pracovníků. Situace ve finančování odborných a technických pracovníků je obdobná.

Finančování zahraničních cest se děje prostřednictvím plánovacích fondů nebo na základě výměny. Obaji vytvářejí plánování, často dlouhodobé /nejméně rok předem/ a je tedy nepružné. Finanční fondy na cesty dle "valutové" ciziny, jsou v posledních letech aktivní. Jsou užívány pozitivně finanční zahraniční stipendia, avšak jejich využití nesají řadovi pracovníci buď k dispozici, a pokud si stipendium opatří jednotlivci sami, na základě vědeckých kontekstů, nebylo schváleno. Je možno dozahadit finančování zahraniční cesty rovněž ministerstvem, průmyslovým podnikem nebo ČSTAV, avšak tato možnost je případně spíše vědeckým běháním pracovníků, kteří by po odborné stránce zájemnili v zahraničí možnosti více. Kontakty se zeměmi jsou, třebaže jsou častější a unesoucí, neboť novyzadují valuty. Dlouhodobé plánování však i zde závisí nepružné konteksty nebo prezentaci posledních výsledků.

Dochází k případům, kdy odpovědní pracovníci svým kolegům stipendium zatejí a přihlásí se sami, nebo přihlášku nabídnou vybranému spolupracovníku. Někdy zahraniční stipendie spíše propadou, než aby byly nabídnuta ostatním. Schvalovací řízení provádědlo státními a politickými orgány ještě dle preferují odpovědné pracovníky a jejich chráněnce před ostatními. Cestou praxe je, že se podklady pro schválení "atraktivní", nebo obvykle několikanásobní lhať není dostatečná pro schválení.

Účlenství v mezinárodních organizacích je další forma mezinárodní spolupráce. Je zřejmě z naší strany posorně sledováno a regulováno. Pravděpodobně musí být každý pracovník do mezinárodního orgánu doma schválen, především na základě tsv. "kádrových hledisek".

Publikační činnost

Publikace výsledků se děje prostřednictvím výzkumných správ, publikací donásečů a zahraničních a penězí autorských odkládání nebo objevů. Chybí však spojovací článek, jenž by dálval možnost uplatnit výsledky rychle v průmyslu. Tento snadný nedostatek je spíše způsoben především nízkou odbornou kvalifikací vedoucích organizačních pracovníků průmyslových podniků, kterí možnosti teoretickým výsledkům neřasyňí a nejsou je tedy schopni ocenit. Avšak ani případně dobré odborné úrovněm pracovníka v průmyslu není rozhodujícím hlediskem, protože výsledky vědeckého výzkumu není nájem, nejednou se jde o stalo, že jsou znova objeveny a realizovány v cizinci, odkud je za valuty nakupujeme. Situace svědčí o tom, že ten který podnik není schopen na základě vědeckých výsledků vypracovat technologický přepis, takže si musí zakoupit přepis jiné hotový.

Odborné publikace podléhají schválení ústavní rady nebo ředitelů ústavu. Někdy se takto může uplatnit publikační perzekuce určitých pracovníků, ředitelům rozhoduje-li o publikování jedna osoba. Tento lze nejdále poslat pracovníky, kteří nezasají možnosti zahraniční cesty a publikace, nejdále zahraniční, jsou pro ně jedinou možností odborné prezentace. Odmitnutí publikace lze většinou dát snadno záhvodnit "náklon urovni" nebo tvrzením, že publikace obstaruje skutečnosti, které by se nejdále v zahraničí nechaly zverejňovat. Vnitřním podporu vědeckých pracovníků při publikování je nálež. Konfidačka si musí autor zajistit i přepis na stroji, nekonzervativní obrázků a sdm zaplatit překlad.

Současnou kapitolou je publikace prostřednictvím přednášek. Zatímco užat na konferencích ani na výjivky není problém, věc v zahraničí bývá často jen snem. Stává se, že autor se nesmí učastnit vědecké schůzky do jejíhož programu bylo jeho zadání sedmadvacáté. Autor sám se mnohdy dostává do nepříjemné situace, když si musí vymýlet důvody své náhlé nepřítomnosti /oslovny dopis obsahující skutečnou důvod by nebyl schválen/.

Publikace výsledků zářem "nahoru" formou nejrůznějších hledání a různých správ je vžitkovou formou. V podstatě se počítá s tím, že v nadřízeném orgánu nebude správa číst pracovník a dozatečnou vědeckou nebo odbornou kvalifikaci. Z odborného hlediska jsou tato hledání bezcenná, mají však převážně vliv na další finanční a zařazování příslušného téma. Kdálká velmi pochybnou stránku publikované činnosti je skutečnost, že na publikace se často připisují osoby, které se nepodílely na její tvorbě - a to neříká na první místo. Často si teď užívají publikeční ryzce vedenou pracovníci, kteří pro orgáni- zátorskou a "společenskou činnost" nemají jiné než vědeckou činnost. Nejsou dozatečně pozitívni, aby si přiznali že se jedná o příslušnictví. Situace jde mnohdy tak daleko, že vedoucí pracovník upiše před veřejností všechny své podřízené, ažkoliv k tomu nesou a mnohdy ani nemají kvalifikaci. Existují případy, kdy výsce posavený pracovník objíde synopse a zahraniční fáry s přednáškami obsahujícími souhrnný práce vědeckých a odborných pracovníků svého ustavu. Nejdříve sám synopse publikeční některých výsledků vede k tomu, že skutečný autor nejsou všechny zaznamenáni /je zaznamenán jen odpovědný pracovník, který nemusí být autorem/.

Kádrovací činnost

Úsmej se souvisí s předchozí kapitolou. Je to pravděpodobně nejméně zvěřejnovaná činnost - sice sam řečený pracovníkům. Je velikou aféjou, že mezi zvěřejnovanými kádrovacími materiály a skutečnými "osudy" pracovníků je rozdíl. I když např. někdy posudky odhalování "potřebnému" obsahují přijemná adjektiva "pracovitý", "talentovaný", "obliběný" atd., a výsledkem řízení je návrh, že pracovník se málo neruší věnovat dál své práci /jestliže se bude rovněž "společensky" angažovat/, česec nebudé kádrovany dojmu, že s ním všechna v pořadku není. Nemohou mu totiž ujít rozhodly než někdo s preferovanými kolegy v podniku politicky se angažuje. Rovněž v podniku nízkat penzijní, město, přístavek, učestnit se konference, atd., především pak rozhodly v mnohačti jakéhokoliv postupu. Např. hodnost doktora věd, podle výroční kádrových referentů, je podstatně obzvláštním příslušného politického školení, k tomu musí však být pracovník vysvědčen, nežliže se tedy o ně ucházet sám. Dle předčetných skudenců Iza Fici, že odborné kritérium zde není nejdůležitější, rozhodující výběr byl jist proveden výběrem pro školení. V poslední době se ukazuje, že i pro desátky následníků vědeckého zázemí je politické hledisko rozhodující. Dobrý vědecký pracovník je to však nejlépe angažovaný svou prací a výsledky. Ipatný vědec naproti tomu nezdílel být nikdy "klidně společensky angažován", jeho angažování je pouhý náčer, který má zcela jiné motivy než vědeckou pozitivnost - toku po socii, po penzích, po poghvale, po klidu konkurenčního vegetování. Zmíněný reaper než zvěřejnovaným hodnocením a skutečnými výsledky kádrování vede k podezření, že kádrová politika má dvě tváře. Na jedné straně je vše - sít na klíčlavě výjimky - v pořadku, na druhé, té nevýjimné, však pracovník zřejmě díky tajným posudkům a jednáním dozatává nálepku "neperspektivní", "ostatní", "na dobití", což znamená stopa jakéhokoliv postupu bez ohledu na cokoliv. Stejně jako neperspektivní sám tento absolutní princip odvusu v dřívějších právě pozitivních a talentovaných pracovníků, jsou neperspektivní i cesty, kterými se dospívá k takovému shodnocení - závrat, osobní antipatie, strach z konkurence, pozeta atd. V správně zaznamenané kádrovací

předpisem, kdo ani a kdo nesmí je jiné obecném principu stagnace, jinak si obecná kooperativní struktura škodí.

Správní činnost

Jednotlivé ústavy jsou centrálně spravovány prezidiem ČSAV. Záležitosti týkající se vnitřních věcí ústavu /především ekonómické pravovní činnosti a ústavy spravují sami/. V některých ústavech pracuje pracovníci vnitřní správy ústavu, avšak jsou případný, kdy např. při plánování přístrojů musí vědecký pracovník znát i poslední cenu přístroje v přepočtu na naší měnu, kdy ne hospodařských odděleních neexistují katalogy přístrojů a vybavení, kdy pracovník správy při malé našné sortimentu výrobce poladovek prostě zruší, aniž by informoval pracovníka, kdy se ve skladu na poladovek nejjednodušší položky vyřizuje až na druhý den atd. Samozřejmě že při charakteru výzkumné práce, která vyžaduje rychlé reakce v zadání práce, je nepružnost správního aparátu pogotovéna hří, netří ve výrobě.

Neda záležitosti je ovšem spravována centrálně. Tato správa má do našeho síry formální charakter. Tento denně přicházejí ohlášky, využijící různé hledání a údaje. Jen mentina je jich skutečně konkrétních, týkajících se přímo přednosti výzkumu a jeho potřeb. O formálnosti těchto obecných svědčí jist to, že se rozdílují stejně, cyklostylově a všechny ústavům. Nachází jsou to skutečně výplody "upředního čísla". Fakultní referent v ústavu je např. vyplnit slouhou tabulku o úrazech, kde má uvádět procenta úrazů všech typů což ovlivňuje, při rekreační činnosti, při laboratorní činnosti, v filiálách, v administrativách, atd., procenta růstu nebo poklesu úrazů s dalšími většinou zbytečnými údaji. U malých ústavů, kde dochází za rok k jednoznačnému úrazu, působí takové hledání směrně a připraví ke skreslení centrálně stanovených závěrů. Jindy podobná hledání a tabulkami se týkají soutěží, zakládání různých brigád a hnutí a zřejmě mají pouze zdůvodnit existenci referenta ne učitele, který si je vynikal. Byrokracie v tomto směru dělá jist tak daleko, že např. odpovědný pracovník ústavu musí zadávat, proč nedochází k "plánovanému nárůstu" počtu výmluv jako by se vytvoření výmluv o který jistě nebude stejně zajímat, rovněž vyplňení této tabulky výmluv a hledání. Je zřejmé, že se nerovnáním mezi administrativní a tvůrčími prací, spíše se podílí na tvůrčí práci administrativní. Konektivní různých referátů na centrálním úrovni znamená ovšem spuštění práce pro příslušné dobrovolné funkcionáře na ústavech. A tak na jedné straně musí vědecký pracovník ztrácet čas, aby byla zdůvodněna existence nějakého centrálního referátu, na druhé straně přebírá dobrovolný funkcionář i faktickou odpovědnost za placeného referenta ne učitele /např. referát požární ochrany, bezpečnost práce/. Ztrátce se tedy následuje neúčinkovitý vědecký pracovník a platí se zbytečný nebo nesinný referát. Chybějící technické pracovníci v ústavech, kteří by prováděli práce lebárenské, technikářské a drobné úkoly v administrativě /vyřizování menších zakázek, inventury/, jsou nahrazena formálním a převážně apárdtem na učitelé, který nikomu nepomůže, ale výhodu je od pracovníků neopak práci, aby se sám udržel. Onečlenění centrálního apárdtu, individuální přístup k ústavům a větší samostatnost ústavů by vše jen prospěly.

Kolektivní práce při výzkumu

J e základem skutečnosti z historie vědy 20. století, že nejvýznamnější vědecké objevy vznikají ve stimulující atmosféře tvrdých kolektivů, jejichž členové jsou orientováni na stejnou problematiku a vzdělání si rozdělují. Takové kolektivy vznikají spravidla státnou náhodou, dleto jako skupina "Admí" některého odborného i pedagogického výukového batalionu /zakladatele "určité školy"/. Atmosféra kolektivní práce a tvrdého prostředí poskytuje dokonce silnější motivaci pro vědeckou práci než každndé jiné renovace.

doučesná organizace výzkumu u nás klade neodvozovného někdy až absurdně zbytečná překážky vzniku takových kolektivů. Správní školitelé a aspiranti, kteří by mohli vytvořit příslušné podmínky pro vznik tvářících kolektivů, jsou jmenováni podle kritérií, která se v druhé řadě přihlásí k jejich obecné úrovni a sprovidla nikdy k jejich schopnostem nedochází spolupracovníky pro nějaký problém. Někdy organizační omezení, např. pokladavek příslušného dodržování pracovní doby /jil zde o sobě v některých ohotech spíše ke škodě než k dobré/, někdy záleti, jindy uplně zneosobňují aby se stýkali pracovníci různých pracovišť /akademie, vysokých škol apod./ na společenských, kde by docházelo k plodné výměně názorů. Pokud přece jde někdy vznikne nějaký nadějný tvářící kolektiv na některém pracovišti, je téměř pravidlem, že je vzdálosti organizačné rozpuštěn. S obdobnými obtížemi se setkává nejen pracovní spolupráce specialistik v tomto ohoru, avšak i velice často, ale u nás neobyčejně vzdáleně setkání s debaty interdisciplinárního charakteru.

Existuje si o možnost setkávat se v soukromí, po bytech /vědecké pracoviště jsou nino pracovní dobu nepřistupná/, takové schůzky však vzbuzují spíše podezření, než aby byly podporovány a jsou známy dokonce případy, kdy se staly předmětem vyšetřování Bezpečnostních orgánů. Oficiální vědecké společnosti, které by měly podobnou akce podporovat, jsou svázaný nezávislosti avaujicimi předpisy, což souvisí s tím, že nejsou nezávislé: většinou jsou pořízeny OSN a výjimkou ČSVTS, které si však svou složitou administrativní strukturu vytváří sama/ a upřímně nemají rádce hledet nové způsoby práce.

Za zvl. zmínku stojí obtíže spojené se spolupráci se zahraničními vědeckými pracovníky. Na mezinárodních vědeckých a výzkumných pracovištích existují neobyčejně striktní předpisy o styku s cizinci státními příslušníky, ať jde už o kontakt vědecký nebo společenský. Přinejmenším je třeba každý takový styk jednotlivě hledat /existují k tomu speciální formuláře, obsahující mj. peníze, data, adresa při styku dohle k nějaké "ministrální události"/. Když se vztahuje i na pouhou korespondenci se zahraničím /úřední i soukromou postou/. Je pravda, že takovouto opasovací povinnost je možno považovat za administrativní formalitu /fáde vědeckých pracovníků ji tak bere/, pravdu však také je, že osobní vědecké kontakty se zahraničními pracovníky se v jejím důsledku automaticky redukují na zlomek žádoucího rozsahu. Přitom je každému ocela jasné, v jakém směru při takovém kontaktu probíhá tok informací.

Jak patrné, režim si většinu především oblasti přírodních věd, kde lze přece jen spíše očekávat jistou míru věcnosti a poctivosti. Situace v ohoru společenských věd je v naprosté většině daleko kritičtější. Je totiž otázka, zda lze vůbec hovořit o vědě, výzkumu, když žádost "vědeckých" pracovníků má pouze naplnovat zocenasy předem určované schéma. Vídýt nelze hovořit ani o marxistickém výzkumu: ani v tomto směru přece nejde o seriozní vědeckou práci, nybrá o poslužné pinění komunistických "ideologických" direktiv. Tato neblahá společenskovědní situace má ovšem svůj negativní vliv na vědu vůbec: omezuje tvářícího ducha vědy ve společnosti a preferuje opertunní nevědecké posluhování socií.

červenec 1982

Stavovské Charty 77 k druhému výročí jednacích dohod v Polsku

Dne 31 srpna vznikl polský lid významné události svých novědo-
bých dějin - dohod u Gdansku. V dialogu není užití noci a dělnickou
trídu podstoupil se tehdy shodnout se na adopciích a zahraničích pro de-
mokratické řešení všechny společenské krize, v níž se země ocitla koncem
70-tých let. Proces společenské obnovy, který tak dosud vydatný im-
puls vyleval velké naděje i nadějou podporu převážně většiny polské
společnosti. Setkal se těžká upřímnými sympatiemi a i rok světové ve-
řejnosti a všeck spravedlivých přátel polského lidu.

Charta 77, hlasici se nesí náš, vyslovila za své účastníky i za
zachodzobně početnější kruhy české a slovenské veřejnosti několikrát
poskyt bratrských sympatií i solidarity a těm, kdo v Polsku rovní jeli
a hajili proces společenské obnovy a jeho ideje. Vyjádřila těžká svět
i jejich kriticky názor k presinecovému zásahu soci, jenž byl vloni ten-
to proces přerušen, aniž bylo dodnes vyfoteno cokoli z výslných probí-
hajících zatěžujících současný vývoj polské skutečnosti. Je takové ocenění
zásahy - ať vnitřní či vnější, ať minulé nebo snad současné či budoucí
- neochou vyřešit krizové situace a neopak je jen prohlebují, vše ko-
nečně i s některými nedůvěryši dějin. O to vtipněji se najdou o dění v
mezi našich severních sousedů. O to všeobecnější cit v přátelství a spoje-
něství idejí jsou se všemi, kdo v Polsku nadále usiluje o spravedlu
demokratickou a humanní dohodu všeck vlasteneckých sil polského národa
bez jakýchkoli okù vzdívání světě. Takovou dohodu, nikoli ocenění
adky proti pokojným projevům všech lidu, odmítajícího ocenění demo-
kratických snah, jak lépe hospodařit, když by vedlo k propuštění
internovaných a všeck všeck politických vězňů, společně s polským lidem
považujeme za jedinou cestu k překonání obrovských potíží a zdrojen
za možný podstatný příspěvek k zafrnění napětí a ke posílení mírového
soudství i spolupráce národů naše kontinentu.

30. srpna 1982

dr. Radim Palous
mluvčí Charty 77

Anna Harvanová
mluvčí Charty 77

Ivanieiev Ili
mluvčí Charty 77

Cílení VONC č. 303 /rozsudek nad I.Jirousem, F.Utrákem a M.Hýbkem potvrzen/

Dne 27. srpna 1982 v 8.30 hodin se konalo u Krajského soudu v
Ústí nad Labem veřejné zasedání v trestní věci Františka Utráka, Ivana
Jirouse a Michala Hýbka, obžalovaných 9. březence 1982 Okresním soudem
v Chomutově pro trestný čin výtrápnictví a další /i/ 202 odst. 1, 127 odst.
4, 16 Zákona o předincích/ k nepodmíněným trestům odnětí svobody.
Čtvrtý ze skupiny obžalovaných Martin Frič nevyužil práva odvolání a
je jist ve výkonu trestu odnětí svobody na 15 měsíců.

V veřejnému zasedání krajského soudu se dostavilo celkem 13 osob
z okruhu přátel obžalovaných včetně nejbližších příbuzných. Vně i
uvnitř soudní budovy byla učiněna silná policejní opatření a do budovy
soudu byly vpuštěny pouze ty osoby, které se mohly prokázat předvelikou
k soudu. K odvolacímu řízení obžalovaných Františka Utráka a spol.
bylo vpuštěno pouze manželka Ivana Jirouse Julianá Jirousevá, která
podala odvolání proti rozsudku první instance a byla tedy obecně jako
žádatelice řízení. Manželka Františka Utráka aži matka Michala Hýbka
nebyly všeck vpuštěny do budovy ani na dobu vynesení rozsudku. Jení nán
andee, že by tato opatření mělo obdobu v dosavadní soudní praxi. Soudk
za předsednictví JUDr. Nygrine /předsedce JUDr. Zugl a další/ postupo-
val formálně korektně.

Byl konstatován epiz Okresního soudu v Chomutově, navíc předseda
soudu zdravnil ve všeck obžalovaného Jirouse, že pro něho je přítě-
žující okolností, že ve své trestní činnosti pokračoval hned po pro-

pultění z předebožího výkonu trestu, a to tří, ře psal Blánský, v nich oslavoval a glorifikoval činnost hudebních skupin, které byly jíž dříve zhodnocena jako trestné. Františku Stárkovi bylo pláštěno jako přiznáující okolnost jeho chování v přípravném řízení, a v příběhu trestního řízení s opakem života od 18 let, kdy se obhajobě začaloval "srest", a nichž některé i organizaoval. Soud měl zřejmě na mysli soukromé hudební produkce neoficiálních skupin.

Michal Hybkovi byla naproti tomu přísně poslouchána polohoucí okolnost, dosavadního bezuhonadného uplatněbu života.

Prokurátor krajekého soudu se snažil oslovit politický důraz trestního řízení, který byl v Chomutově dán zejména expertisou desopisu VOKNO, vypracovanou profesorem Kounkem Vítězslavem, tří, že tento desopis charakterizoval, jako určený a rozšířený mezi národní podílníci narkomanií. Za první uděl k narkomanii oslovoval text, který byl uryván z překladu knihy amerického psychologa Timothy Learyho. Trest pro Františka Stárka ohledal doložujícího, pro Jirouše adekvátním a pro Hybka přiznávajícímu.

Obhájení Stárek a Hybek neměli k řízení připojinek, Ivan Jirous připojil, že jeho obhajoba nebyla před okr. soudem v Chomutově vžebec veče na výdání a že rozhodek okr. soudu cituje obhájceho se všechny nepravostmi, které svou obhajobou vyvrátil. Připojil soudu konkrétně ověd obhajoby včetně toho, že v letech 1967-71 oficiálně publikoval a že proti jeho činnosti nebylo formálních ani odborných násmitek. Uvedl, že se svými násady na stav kultury u nás ne nikdy netajil a že v současné době publikovat nemůže, proto projeví v JSD, ovšem počet námětů přesnat stejně jako někdy nějaké přesnat může.

Po krátké paždí pěstavce ve 12.30 vynošl senát krajekého soudu rozhodek, jímž potvrdil tresty stanovené okr. soudem. Právní mocí nebyly tyto výměry trestu: František Stárek dva a půl roku ve druhé nápravné výchovné skupině, Ivan Jirous tři a půl roku ve třetí nápravné výchovné skupině a Michal Hybek jeden a půl roku v první nápravné výchovné skupině. Františku Stárkovi a Ivanu Jirousovi byl stanoven ochranný dohled na dobu dvou let po odpykání trestu.

3.10.1982

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Sčílení VOKNO č. 310 /Dr. Jeronímr Šavrda znova ve vězbi/

Dne 24. srpna 1982 byl kolem dvacáté hodiny zadržen ve svém bytě příslušníky STB dr. Jeroním Šavrda. V té době byl doma sám. Za jeho přítomnosti byla na základě povolení k prohlídce od prokurátora provedena domovní prohlídka. Trvala asi dvě hodiny a byly při ní zabaveny dva pacienti stroje, materiály Charity 77, některé knihy a čisté osobní komunikace. Poté byl dr. Jeroním Šavrda odveden a vezat do vězny, ze kterého se nevrátil ani po 96 hodinách. Celou akci řídil na jeho žádost a krajekého oddělení STB v Ostravě.

V tu dobu byla manželka dr. Šavrdy na své chalupě u Troubských. Také ji navštívili v sobotu 25.8. kolem poledne tři příslušníci STB a informovali ji o zadržení manžela na základě podezření z trestné činnosti podle § 100 tr.s. a o provedení domovní prohlídky. Poté provedli domovní prohlídku se přítomnosti paní Šavrdové na základě jíž chalupě, aniž by bylo cokoli našezeno nebo zabaveno. Prohlídka trvala hodinu a provedli ji nadporučík JUDr. Fischer, nadporučík Horák a poručík Horuba.

Přesto, že jde o 25.8. neobdržela paní Šavrdová oficiální písmano vyrozeňání, vše naevědě je totu, že proti jejímu manželovi bylo zahájeno trestní stíhání.

Dr. Jeroním Šavrda, původně povoláním profesor gyndais, nyní v invalidním dlehotu, se narodil 25.9.1933, je senátory a má dospělého syna,

který žije v USA. Adresa jeho trvalého bydliště je: Ostrove - Libeň, Vyškovická 67. Jeho manželka se jmenuje Dolores Savrda a bydlí na uvedené adresě.

Dr. Savrda byl již jednou trestně stíhan a odsouzen podle § 96 odst. 1 tr.z. na dva a půl roku do vězení, z čehož byl jeden rok ve vězni. Zbytek trestu si odpykal v Ostrově nad Ohří. Bylo to v letech 1970-81. Jeho případ je popsán ve sdílených VONs z té doby. Jeho zdravotní stav je výrazný /pokročilá skleróza, TBC ledvin, celková srdeční slabost/, takže obavy o jeho život v případě delšího věznění jsou opravnené. Dr. Savrda je signatářem Charty 77.

10. října 1982

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

stíhací oddělení
justiční palác
Ostří nad Labem

10.9.1982

Stíhacost

Dne 27.9.1982 jsme se nechali osobně obrátit na Vše stíhací oddělení, protože příslušníci VZ nám zabranovali ve vstupu do soudní budovy a odmáceli nás na písacím vyhotovení sázestí. Stíhací jsme si, že dne 27.9.1982 jsme nebyli vpuštěni ani do jednací síně ani do budovy krajského soudu v Ostří nad Labem, kde jsme se chtěli účastnit výrovného zasedání Krajského soudu, který projednával odvolání v trestní věci Františka Stárka, Ivana Jirouse, Michala Hybka. Všetně nejbližších příbuzných nás bylo přítváno 13 osob, z nichž vpuštěna byla pouze paní Jirousevá jako odvolatelek a tudíž přináškou obžalnice řízení. I v případě, že je ze zdejších důvodů vyloučena výrovnost s jednací síní, bývají každému obviněnému povoleni dva důvěrníci. Vynesení rozsudku je zdejší výrovnou. Obhájení František Stárek, Ivan Jirous a Michal Hybek necestili v soudní síni při výrovné projednávání odvolání ani při vynesení rozsudku přítomny ani nejbližší přítomné, manželku, matku a sestru, natočili představce. Byli jsme nuceni výčitat konec jednací před výrovnou budovou soudu, do níž jsme také nemohli vstoupit.

Stíhací jsme si co do všech těchto opatření domníváme, že tento postup se nedá ohodjit odvoláním na ustanovení o nepřeplnování soudní síně, ale že byl naopak velmi nehumánním zneužitím tohoto zákonného opatření.

Příloha: 1 arch originálů podpisů

Podepsaní: Pavel Koubek, Petr Brodský, Jarmila Ráliková, Květoslavova Princevá, Marcela Stárková, Markéta Němcová, Dana Němcová, Jiří Tichý, Blanka Hybková, Viktor Ferkán

XXXXXX

Uvádíme koncept návěrečného slova - obhajoby dr. Zuzany Jílkové,
připravený v Ruzyni v květnu 1981

Vážení, náměstí rady citová výlevy na výrovnosti, a proto svou obhajobu shrnu do několika bodů:

1/ chtěli bych poprosit přítomné, aby nepřipustili znělení knih, které byly nebozvědy v generálce ve Staré Boleslavě. Je v nich nejen tvorba řádu spisovatelů tohoto národa, ale je v nich i mnoho lidské pravdy, dokazující jejich oběťovosti, a to se musí učinit. Prosím, uložte tyto knihy nákon-

do tresoru, zameněte je jako "libri prohibiti" třeba do Pouátníku přemnictví, ale nedopusťte, aby byly zničeny. Prosím Vás o to! Tato země ad opatně s soudnou skutečností a násilnou a palením knih a budoucí literární historikové budou tyto "knihy-neknihy" hledat. Dodatečně se vám prozirevost teho, kdo se ne soudí přísně o jejich zachování. Všechny knížky tehoto druhu stejně nelze zničit, nevymaže je ani ta nejproduktivnější "dýra panětnice", abych použil obraz George Orwella. 2/ bych chtěla poděkovat těm dvěma francouzům Thionovi a Anisové, za jejich skutečně internacionální pomoc. Nemám ty dva lidí, nikdy jsem je neviděla, ale kválí mi nám soudí sázejí v Ruzyni a tak slespon na sebe sene bych jim chtěla říci "děkuji vám".

3/ Na obhajobu své vlastní činnosti bych chtěla říci, že jsem ve své činnosti, tj. v záchranné knih z neoficiálních edic a v napomádání jejich dovozu do zahraničí, neviděla nic jiného kromě a socialismu škodlivého. Chtěla jsem tím jen poslat zachovat pro budoucnost literární produkcí těch tváří lidí tehoto národa, kteří neznají zde oficiálně publikovat, a slespon na hranici v rukách českého historika zachovat hodnoty, které jsou zde ohroženy spárováním domovními prohlídkami. Neprastřední motivaci mé činnosti byl pořad ře. televize, který proběhl na obrazovkách 12.1.1980. Okazovali tam, jak jsem ve stoupě značkovány knížky tehoto druhu. Klas televizního komentátora říkal, že takto se bude postupovat proti takovéto a podobné literatuře. Připadal mi to zaujímavě nekulturní, přímo barbarské a zcela neodpovídající principům socialismu. Negativně to působí světlu v našem národu, který se slavnou řadou svých dějin povahuje boj národa lidu proti protireformaci, proti jesuitům, kteří Berga své tradice a církevnost. Každá dítka u nás jde v ráci školní povinné četby čtyř Jiráskova Teatru a učí se člověkovat násilí knih, stejně jako postup učebnicí, které v době F.L. Václava dělali starému Salmanovi domovní prohlídku a vybrali mu knížky ukryté jako poklad v tránech chalupy. Podobnost tehdejších postupů, včetně těch prohlídek na pádích chalup, je "paradokně náhodná" Většina národa se přece chlubí dílem svých lidí.

Na svou obhajobu zohru říci, že mám všechny oficiální školní vzdělávání všudy dávalo jen argumenty pro to, abych dělala to, co jsem prováděla. V našem národu, v našich soudních dějinách, byli všudy jeho "správní" poskrování ti, co se nepodřizovali, ti, co i přes osobní nebezpečí psali, překládali, uchovávali, přepisovali a přenášeli knížky - myšlenky představující je delší generací. Ve všech případech - dle kapitol z dejepisu - byli sice ve své době pronásledováni, ale dodatečně bylo jejich jednání povážováno za správné. Výjimku nemám: Jednou tam, kde chránili knížky, byli četní bratři, kteří je v noční moci nosili v náří pod senem, pojíruhá nase v bezesporu kapitále pověstného "kavaléru", nebo jako stříškav bvec Matouš - je nosili pod košík přímo na těle. Když jmen byla starší, jde na filosofické fakultě, tak jsem nase povinně zetla slavný článek E. Karla "Proti pruské цензуře" a v přednáškách z marx-leninismu se učila, jak E. Marx posílal své rukopisy na hranice, aby vžebec mohly vyjít. Kdyby se tehdy nenesel náčelník, kdo by riskoval a převezal je, byli bychom chudší o mnohé pevnatky. Nenáděj přenášel totéž dělal i Lenin. První říkala "Jiskry" byla tiskána na hranici a pak tajně doprovázena do Petrohradu v několika stížích exemplářích.

Užila jsem se, že napomenut k rozhovorovní názorů a idejí je charakteristické pro pokrokového člověka a že ti, co se bojí výměny myšlenek, jsou stoupenci "vlády tay", a byli všudy "soutěžní" dějinci. Jak vidíte, přesně si všemnám i na frasesologii těchto interpretací.

Dějiny národa, k němuž patří, kultura, která zněla byla předkidda, lze jen všer, i dějiny bojů dělnické třídy, jsou plná příkladů, kdy lidé hajili své násery i proti v tom kterém okamžiku prvně oficiálně akceptované konceptce.

Bekud budeš dítka ve škole vychovávány v této kultuře a na těchto

všeobecné lidiaky progresivních vztazech, tak budou v dozrálosti učiní z nich jednat jak, jako jsem jednala já, to ještě budou povídavat na svou povinnost a základní právo člověka vyjádření vlastního názoru, přesvědčení si ideálu v hledání zajmu celku. Budeme-li ale děti vychovávat v tom, jak správně mládež, nemít si nehnájet vlastní názor a starat se jen sám o sebe, pak sice nebudeme mít politické oponenty, ale může jít o více reakradických socialistického zajetku. Takhle to pak budeme nazývat socialistickou výchovou. Myšlení člověka, tedy moje také, je dle marxistické filosofie odrazem společenského bytí, kulturního prostředí, tradiční výchovy, a proto jsem v tom, co jsem dělala, neviděla nic špatného a protispielického. V tom směru se mělo být vinné. Uvažu, že to neodpovídalo právě platným zákonům tehoto státu, ale současně vždy já dobré víte, že v jiném státě - i v socialistickém titulu a třeba i v tomto státě může být rohu díl za dva roky by všechny takové knihy mohly být kolportovány nečela běžné. Jsem jsem takovou vnitřní změnu politického kurzu v tomto socialistickém státě zasila jíž řešetkrát a sál ji ještě nesídlí a vysílají také. Kolik spisovatelů bylo u nás jen ze posledních 30 let natracovdno s kolik z nich opět rehabilitováno!

Jen nandíkem si vzpomínám na Zdeňka Čapku, Vladimíra Holana, Karla Feigeho a další. Když jsem byla jako studentka na Filozofické fakultě Karlovy univerzity, zabavila cenzura profesoru Ludvíku Svobodovi dokončené knihy J. P. Gartra, netrvale to ani při roku a titul lidé se na to niuboces styděli, omouvali se a nás stát usty říkali RČS prováděl kritiku své vlastní nedávné kulturní /díl spíše "nekulturní"/ politiky. A tato přehodnocení bylo provedeno jíž v letech 1963-64, a ne až v roce 1968! Od větší hanby by bylo, kdyby se byl tehdy menšel nikdo, kdo by tyto knihy a kulturní hodnoty zachoval. Tehdy se ovšem nedělaly domovní problémy s takové rezvie, jaké se dělají v současnosti, a proto stádilo schovat knihy v bytech. A totéž platí i o historických dokumentech, jejichž edici jsem při zpracovávala.

I pohled na historii a hodnocení historických událostí se nění a jeden z tentož dokument je interpretován rozhodně. Ieda zjeh byvalých kolegů-historiků pracovala v "Barnabitkách" na revizi procesu se "slánským" a jeho apikleneckým centrem. První rehabilitace popravených byla provedena jíž za 5 let po exekuci, další, celková rehabilitace za 10 let od doby, kdy prokurátor Urvalík - v této budově - vyzýval soud k vynechaní nejvyššího tzv. spravedlivého rozsudku nad "srážkou socialismu a dělnické třídy", naprodanými americkými imperialisty. Skoro stejnými slovy psal o nás jako o krtečích kereucích jidáškou palívku/ i redaktor Jiří Neško v RPP v červenci tohoto roku. Patrně se od 30 let jiný novinářský slang nenauditil. Jak rád byl určitě soudruh prezident G. Husák, že se nachovaly dokumenty, z nichž vyplývalo, že byl protiprávně odsouzen. I z tohoto důvodu je dobré, když někdo někde někde uchove dokumenty z určité doby.

Podle § 98 /o podvracení republiky/, dle kterého nás soudíte, musí být prokázáno, že čin, který byl spáchán, byl motivován nepřátelstvím k socialistickému. Evžen desavadním životem, prací jsem určitě prokázala, že jsem se snažila vždy prosazovat rozumné, pozitivní, lidiaky cenné hodnoty v socialismu. Chápeme-li socialismus jako světové hnuti pro-lateralistu-e tří také jsem jeho činnost určitě nenechal na socialismus, neboť konfrontace myšlenek, kryteria, kritika, uchovávání a význam kulturních hodnot jedině přispívá k rozvoji socialismu, který se přece vyvíjí. Socialismus nemůže chápát jen jako právě dnes zde v Československu utilitárně interpretovanou variantu této ideologie. Socialismus určitě neškodí, soudíme-li se pář set lidí i s jiným socialistickým názorem. A nic jiného, než to, že jsem napomohla výměně myšlenek mezi lidmi, jsem snažila. To, co jsem dělala, se v této seni dělalo vždy, jen s tím rozdílem, že dříve se vysílily knifky, které byly zahrádny

na Lubřínsku třeba za Litavy, nekryté senes, a dnes se vysíl v proužku a Lendyne či s Perfiče. To je jen vše technického pokroku. Podstatu této činnosti zdaleka stále stejná. Bohužel, zatávají stejně dívody, pro které se musí kníšky tajně nosit a tajně vyvádět. A je to snutné. I v tom by se měl udat pokrok.

Na svou obhajobu bych chtěla uvést jiný jen poslední argument. Dle profese jsou sociolog a vše, že podle Šaussovy křivky jsou určité jevy ve společnosti stabilní rozdílené, že existuje konstantní počet lidí určitého druhu. V každé společnosti je určitý % debilů, gánů, kriminálních čiváků, prostitutek, ale i lidí nesouhlasících, protestujících, tedy moderním výrazem disidentů. Ve všechnách sociologicích se dovídám, že chybí-li někde určitá skupina, že to sváděl budi o deformaci systému, o tom, že v té které nemá jsou neneruční pověry, např. totalitní relije, nebo tam mají hypotenu statistiku, nadeostatkovou evidenci či neschopnou policii, nebo že v té kterém státě má někdo nájom ukreslit před verejností skutečnost.

Pokud by se v Československu nevyskytovali lidé, kteří kritizují politický režim a produkcijí ponekud odlišný systém kulturních hodnot, znamenalo by to, že bud je zde tak ostrý totalitní režim a policejní dohled, že se všichni lidé bojí a nedovolí si ani se projevit, nebo že lidé z tohoto národa nejsou normální a všichni "jenom souhlasí". Pouze tento nikdy neexistoval společenský systém, a nikt by všichni lidé jen souhlasili a jen ho chválili. Takový režim by byl podle marxistického hlediska pojatý dle jin odsozen ke stagnaci a zadniku, neboť v něm chyběl rasy "jako princip národní vývoje".

Svou činností, na níž jsou nyní souzena, jsou tedy vlastně přispěly k dobré nesoudržné povášti československého státu, neboť tím se neprivo dohadoval, že zde i/ není totalitní politický režim, v němž by si nikdo netroufl se savat

2/ Je bezpečnoct je schopná a občan něco objevit
3/ politické vedení je tak silné, že si to dovolí připamat

4/ Český národ se skládá z normálních, v násorech se diferenčujících lidí.

Takže jsou vlastně svou činností přispěla k tomu, že ani Československo, ani někdo národ není schopen povolovat na patologickou společnost. A to by mohlo mít příště k dobru.

XXXXXX

Otevřený dopis třm, kterí v poslední době vyslovili dobré sfinančně připomínky k činnosti Charty 77, ale i všem třm, jiné než ihnedajší vše občanské odpovědnosti

V poslední době se vyskytly hlasa, které z dobré vůle kriticky hodnotí dosavadní činnost Charty 77. Tak některí soudí, že Charty 77 po celou dobu své téměř deseti let existence má v iluzorní představě o tom, že je možné vést dialog s mocí, a jiní připojují, že blíživo vždy v nesouhlas opětování svého stále zdírenovaného respektu k činnosti. Příkladem toho se může být ta skutečnost, že doposud na dopisy a dokumenty, které Charty 77 adresovala a adresuje třm si opět reprezentantům mocenské struktury, neptíla jedinou uřední odpověď.

To je samotná pravda, nevhodnoucí však usilí Charty 77. Neboť si ani může se signatáři Charty 77 dělat při svém verejném přihlásení k této občanské iniciativě/aktivitě/ iluze, že moc již od svých partnerů v dialogu, jenž je třeba odpovídat. Charty 77 přece nevede dialog

a anonymním mocenským operátorem, i když adresátem četných dokumentů jeou příslušná úřední záloha, neboť s každým občanem našeho státu, ab už stejí výše či níže na lebříku našeho národního společenství, ab se stoteknuje či nikoli s aktuálním stavem vše v naší vlasti. Proto pokračuje a musí pokračovat ve svém rozhovoru, který zdaleka není jednostranný jen by se námenek nohle měl, neboť který tím, že je svědectvím občanské odpovědnosti, následně nemálo snobětvi partnerů v hlasech svědčení, k nimž se ohrací. Jakkoliv svědčení zde tedy dokumenty Charty 77 i k tomu, kteří ji mali obyvatelstvu "fandí", světak znamí sebe vyklenují a občanské povinnosti svědčit, protože práv taková aktivita je nerozumně idealistická, ke stejně nic nedokáže, ke mocenskou struktúru stejně nepohně spod. Jako by navzdálí, k tomu, aby bylo vydáno svědectví občanské odpovědnosti o ublížování bližnímu, o devastaci přírody, o problematice hospodaření, o nedemokratickém reglementování, o zkontrolém byrokratickém operátora či o jiných pozoruhodných skutečnostech našeho společného života, nejdoucí v historii lidstva stábil jediný pravdivý, spravedlivý, ale neautorní a neopertanní hlas! I když byl třeba jen jeden, přece byl universální: byl ze všechny!

Ane, Charta 77 akceptuje legalitu, ab už se uředně se zákony zeměchani jakoli lehkovážně. Vážt to, dle společenství Charty 77 venku, byly jedpisy na prohlížení, kterým se signatáři současovali státu na vše lidských a občanských práv. Kdto: není právě zákonnost to, co už vše země lidskou libovolí - Legalita se ze svých podstaty vymyká eventuálním mocenským nezákonnému chutí moci: vážt nepravdivost např. policejních, zeměměřických či soudních řízení se přede vše posuzuje vzhledem k dané soustavě zákonů. Nikd se, když zákony "jsou gnoové". Pokud se ten či onen zákon vytrhne ze souvislosti s účelem se podle pokynu těch, co stojí u kormidel mocenské struktury tak, aby výsledek dopadl podle první/nadekretované/, tedy takto jsou "gnoové" všechny zákony - to všechno na světě. Avšak zákonnost znamená respekt k cestě a smrti - vše našich zákonů a k nim patří přece též přijaté práky o lidských a občanských právech a jiné odpovídající ustavní sítě, jakob i jiné legislativní soustavy dokumenty. Každý jednotlivý zákon pak může být ponevadžen vzhledem k celku všech zákonů a to tak, aby jeden zákon neohlížel použít proti druhému zákonu, takže by ve skutečnosti likvidoval jeho podstatu, použití jedné zákonné normy nemá být tudíž v protikladu s druhou, které skýta jindy platnou zákonné normu. Dále dosavadní legislativní platná soustava stále ještě uznává a usilovat o její dodržování, neboť zahrnuje všechnou nezávaznou přijaté a mordíne fundované principy lidské spravedlnosti, jakoli bylo jiná několikrát upraveno podle dobových potřeb mocenské garnitury.

Není snad neplatné připomínat, že Charta 77 se k legalitě hledále právě v onou všeobecně závažně mordíne slova sámou a že v rámci historicky dáně legislativní soustavy pronazovála právě ty zákonné podklady, k nichž se uřední města hledají vlasti mordí, a jek se snáší vykládat a používat v posunutém duchu. Takže je snad zcela zřejmé, že si doposud Charta 77 někdo iluze co do aktuálního stavu nedělá a nechá.

Na adresu Charty 77 bylo těž počasenáno, že je zde "buditecká". Jení ještě, co se tím méní, když historická resita je taková, jaká je, když prostředky, které jsou k dispozici, jsou takové, jaké jsou, když existují, které jsou ona původní prohlížení, pod něž se signatáři podepsávali a podepsávají, je taková, jaká je. Charta 77 je násdále společenstvím lidí, kteří zavrhají své hlas ve jménu své občanské povinnosti a odpovědnosti za zákonnost, za lidskost, za člověkost, za skutečnou otevřenosat kritiky a za to, aby byl dán o důvěře přichod usilí o vyjádření spravedlu naší situace vesíku i částeček, o spravedlnost pro nepravdivě postihované, ab jde o větší či menší snobětvi lidí nebo třeba i o jediného.

Zhrnujeme: Kritici praví, že Charta 77 je nálež buditecká, jiní že je příliš legalistická a jiní že blížově uvažuje o dialog s mocí.

Odpovídáme: Na mnohé buditecké nám situční danoest neaktyd příslušné prostředky, i když si troufáme tvrdit, že buditecký ethos nechybí. Proti nezákonnosti nelze v duchu původního dokumentu Charty 77, jenž je co signatáři uzavádění, stejně násilí, je nutno hájit nezákonost, respektive ty části naší právní soustavy, na něž současná exekutiva mimo důvod nechá všecko a které se týkají lidských a občanských práv.

A konečně: Charta 77 nevede dialog s "mocí", vybrá se svědomia každého našeho občana.

V Praze v září 1982

Signatáři Charty 77

X X X X X X X X X X X X X

Severočeští nejbdílejší?

Pracovnice ideologického oddělení OV KSČ Litoměřice a. Šumichraťová, zakázala vystoupení nadané skupiny "Spiritual kvintet", které se mělo konat 26.10. v Litoměřicích. K rozhodnutí o zákazu došlo po shledání jejich koncertu 26.9. v Roudnici nad Labem a to z těchto důvodů:

1. skupina zpívá náboženské písně
2. koncertu se zúčastnili lidé, kteří chodí do kostela
3. poukázala na to, že písni: "Kdo se bojí vodou jít..." a písni směřující odboření, ve které se zpívá "...ak se k nám prvo vrátí...", vyvolaly nepříjemnou reakci publika.

Skupina Spiritual kvintet vystupuje legendárně po celé naší republice a vydala již několik dělů hrajících denek. 29.9. vystupovala v pražské Lucerně a obrovským úspěchem a toto vystoupení bylo kladně hodnoceno i v tisku. Je zardělájící, jakým způsobem se zdechy do kulturního života praktikují, nebot a. Šumichraťová rádně vydá písničky příkaz ke zrušení koncertu a soudce zakázala uvádět své jádro, jako původce téhoto zákazu. Oficiální důvod zní, že není volný sál.

Neváděcí fejetony

Jiří Muhal: Rybrcův falus

Ludvík Vaculík: Fejetony 1982 /Nekolik dementi, Vánoční servis, Letní stíny, Arpačový den, Konec léta/

Krátké správy

Dne 11.9. se na Letenské pláni konalo fotbalové utkání, ve kterém výbor na obranu nespravedlivě etihsaných avítánil v posudu 3:1 nad sudební skupinou Plastic People of The Universe.

X X X X X X X X X

P O U Č E N I

Není vybetřování a Státní bezpečnosti je účesný neponěr. Na straně vybetřovaného je jen pravda, o níž je přesvědčen, a vědomí soudu-
ležitosti k jeho komarzádnům a přátelům. Na straně Státní bezpečnosti je
stát a ochutným ekonomickým a vojenským potenciálem, prokuratury, soudy
a věznice.

První chybou, jíž se vybetřovaný dopouští, je iluze, že právo je
na jeho straně, iluze legality, nákonnosti. Občan vychází z myšlenky,
že v této zemi platí zákony, které neschází pořušit a že to Státní bez-
pečnost uzná, když ji vše poví. Vybetřovaný sice ví, že v této uvaze-
níku nehráje, nicméně tváří se, jako by cíl jeho činnost, cíl jeho
život byly zákonem nepostriditelné a je také ochoten o vše vypovídат.
Přítez si libštecky myslí, že ty aspekty své činnosti, které by mohly
nejvíce stB zajímat, potlačí, bude je bagatelizovat či pod. STB má ale
letitou zkušenosť, prečuje týmově a pomoci nejnáročnější techniky.
Občan v jeho iluzi utvrduje potvrzuje mu - že vše bylo legální, ale
berpá a něho čím dál tím více informací. Vybetřovaný této iluzi předpne
tím spíše, nežná-li zákony a svá práva. Jinak by věděl, že zákon není
pro jeho stranu, ale na straně STB, které v podstatě usiluje o stíhání
kohokoliv za jakýmkoliv výrok nebo napadení myšlenku. A pokud se aneš
výklad zákona ne doň případ neshodí, říká zde prokuratury a soudy,
které vše příčně uproví, aby vybetřovaný mohl být odsouzen. Jakékoliv,
a to i schéma výjimkou informace, může být STB enekvíta, a to jestliže ne
proti vybetřovanému, tedy proti jiným osobám.

Druhou chybou, které se moží dopouštěti, je přesvědčení, že se Státní
bezpečnosti mohou hrát až u Čechovou partii. V praxi to znamená něco
přísnější, něco popřít, o něco nevyplývat, něco dalšího si vymyslet,
nahrat. Ještě nikdo takovou Čechovou partii nevyhrál, protivník může totiž k dispozici velké množství kvalitnějších figur, a navíc Čechovniči
o neznamén počtu polí. Je zásadní chybou lhát nebo zapírat. Zejména,
pokud tvoří konstrukci iž se ověřit, vrátit. V případě, že jsem zvolil
"linii celku po dobrém", snižuje to hodnotěrnost mych ostatních výpo-
vědí /nějakou lež totiž odhalí určitě/. V případě, že jsem zvolil linii
"tvrdého muku", je to zbytedně. V obou případech to snižuje lidskou
důstojnost vybetřovaného, zmenhuje jeho hrálost, zordinuje ho te nahledavá.
Je tedy třeba při linii "celku po dobrém" stěžovat si na špatnou pa-
net a tvrdit, že se opravdu nepamatují. Dát ovšem posel na zprostokole-
vand formulace typu: "Nepamatuji se už, kdo to byl Jan Novák, nebo jiný z účastníků základky, kdo mi předal tu písanceost." Takovou formulaci
nenohu nikdy podepsat. Při politice "tvrdého muka" neotvírat usta. Při
nezastupných stále klubně vyavětluji, že opravdu využívá svého prav-
dandida až trestního řádu /eventuálně zákonem o SBU/ a odmítám odovzdát
na tuto otázku, abych nepřivedl trestní stíhání sám sobě nebo osobám,
které mohu právem povolovat na blízké. /jako obviněný to neuvidím, ne-
boť se mohu hájit jakýmkoliv způsobem, tedy i odmítnutím všeckré výpo-
vědi/. Na otázky o přátelích, způsobu života apod. zase odmítám vypo-
vídat proto, že zjevně nesouvisejí s tr. stíháním a STB není oprávněna
shromážďovat informace o životě občanů. Na argument, že oni mají lépe
posoudit, kdo to souvisí nebo ne, odpovídám, že pokud to tedy souvisí
s tr. stíháním, odmítám odovzdat z uvedeného důvodu.

Třetí chybou je vyevětlovací manie, usee souvisejí s občanem prvními
chybami. Třetí ji především intelektuálové, kteří se podobají nočnímu
mládce, kroužicím okolo lampy. Vidi i ve vybetřovatele slováka. Slová-
kem je ostatně i mistr popravčí /a tedy objekt, kterému je možno vyvět-
lit vše a který pochopí dobré myšlenky vybetřovaného. Tito lidé vlastně
cítí, co se po nich říká, tedy i slavit a slavit a tak třeba se svým
povídáním vykupují. Legalistická iluze /viz nahoře/, shrnutá do něho
a vypravedlinována: "co je na tom, osiągat je to něco zádvaného?" je jejich

základní devizou. Jsou nejnebezpečnější. Pro STB napak nejlepším adresem informací. Kluvení spořítka "onišem" nebo "o nižem podstatném" vysílajícího nádlné nahledává. Vondrák totiž vytváří bezpečnostní kontext mezi vyšetřovaným a vyšetřovatelem /ten je psychologicky zvolen jako relativní "sympatik"/, takže při dlelosti výslechu mluví vyšetřovaný snobem více k věci, než při prvním. Vyšetřovaný pleteť vidět ve vyšetřovateli svého nepřítele /ten se o to také postavil/ až na jeho názory, dokonce někdy sympatií/.

K vysvětlovací náhlí se pojí i "brání na sebe". Je to nádlní postoj, kdy vysílající se sám uklidňuje, že tu díl svou vše má na sebe, i když ji oddílá, řekl, napsal, spol., jeho přítel. Vyšetřovatel ale ví, že náč se není v pořádku, brzy se o tom přesvědčí. Výpověď je přišla k těm ještě významnějším. Je ale přišla k těm celé "skupině", protože všichni jsou souzeni za celkový trestní čin, ne každý za svůj výslech. Jinými slovy - soud zvaluje nebezpečí celku a ne "vkladů" jednotlivých obviněných. /např. z oboru obecné kriminality: Dvacet lidí rozkrádá 40 tisíc a jsou automaticky souzeni podle odstavce a směrem vyšší tr. sasou, než kdyby každý ukradl dva tisíce/. Proto jakákoli přiznání /významné falešného "brání na sebe"/ zatěžuje všechny ostatní, včetně toho, kdo měl být takovou výpověďí chráněn, ale policii se obvykle podaří získat další dozvědění, které dokazuje, že také chráněný se dopustil tohoto činu, k němuž se jíž přiznal vysílající. Občasuje je tedy oba /jednali ve vzdálené součinnosti/ nebo řekne, že se činu dopustili oba, ale každý své /v jiném debu, na jiném místě apod/. Je zřejmé, že "brání na sebe" jako kád lež degeneralizuje.

Tvrzí, poměrně vzdalený případ jsou bojevníci, kteří argumentují. Hrdinové polemizují s vyšetřovatelem /který si obvykle posvětí několik dní/ a stevřeně hledají své politické názory. Nenesí na trh jen svoji kád s jsou-li angažování ve spol. věci je otázkou, nej-lik ne to právo, ale i kád dalších lidí. V polemice, která bývá pružná, jim občas ujede nejjednává informace, vyšetřovatel, sedíci opětél diskuse, ji bezpečně zanechává, stejně jako skrytý magnetogen.

V spušce STB je těžko a kde to proklik, doveďte tolerovat chybou druhých až na vylezenou denuncianci.

Zkušenosť ukazuje, že pro nádlní zlom vyšetřování je nejúčinnější:

1. poukaz na rodinnou situaci, někdy přímo iži "monželka je tu také", "vše dítě může mít ures", "nezvate mi, že vše děti budou studovat" ap./.
2. predstírání výpovědi přítel, někdy i předložení podepsaného falešného protokolu, proto nikdy nevěříme někomu s níkou, jen případ konfrontaci. I tak zástatkově klidný. Pokud jsem nezapísal a přítel potvrzuje náč, ne co se já nepamatují, zástatkově u původní výpovědi, ne pamatuji se, respektive odmítám výpovědět.
3. alibi, že bude propuštěn apod.
4. nezaseknutí "práskáče" do osly. Ten pak potvrdí, jakoby u výslechu, řadu okolností. Vyšetřovaný se vzdá /"stejně to už všechno věděl"/ a vypočítá. Protokol práskáče pak ve spisech není.

K tomu tento poněkud: vždy se vychází z toho, že jsou dva extrémy: A/ věděl všechno, B/ nevěděl nic. Pravda bývá uprostřed, ale nepátráme po ní. Zjistila-li, že opravdu náč věděl, neříkáme to /t.j. zachováváme svou "linii" - odmítanu výpověď, respektive nepamatují se/. Jestliže totiž mají informaci od práskáče, od fina, že sledování, nebo dokonce jen z protiprávního odposlechu telefonu, bytu nebo protiprávní kontroly komunikace, nemohou s tím /nebo mohou jen obtížně/ vystoupit před soudem. Proč bych jim avou výpověďí měl stýkat díkaz, žeste díkaz jediný? Jestliže takovou informaci vědí od Slováka ve stejném postavení jako já, může se stát, že ten avou výpověď po řádu odvolá, že někdo jiný ji svrdí apod. A potom zhyde moje neštastná výpověď. Dokonce ani

tehdy, nelesli-li u nne nějaké věci, nepotvrzají jejich vlastnictví, proč také. Kohl jsem je zdvihnut těsně před zadržením se sestř., písmo nesouf být moje /grafologické posudky bývají sá překvesivě nepravdě a opatrné/, zohu později říci, že o těch věcech všebe nic nevin apod. Samotné informace, to jest že STB něco ví, není v zádném případě sama o sobě dokazem. Díkemže může být jen výpověď svědku, výpověď obviněného nebo věcný si listinný díkem, sám dokazem pouze ve spojení s nějakou výpovědí nebo se znaleckým posudkem. U soudu opravdu nevypadá pekně, když major STB svědčí, že zároveň vše i byla-ly opravdu zároveň, a když se ho obhájce ptá, zda může vyloučit, že já obhájovanému někdo neztrhl bez jeho rádce na pracoviště nebo do bytu těsně před jeho zadržením ayad. Tyto verze si ovšem nechává až soudu, vybětřovateli je zádané neuvedl.

S. výzvy: "To jste chlap? Když něco uděláš, tak se k tomu přiznáš. Bude si myslit, že jste to udělat neměli?" Moje soudní síla nespívá v dozadní, ale naopak v dlejdajném slibní. Policie pro nne opravdu není partner, kterému bych byl povinen jakýmkoli vysvětljením o denkali.

Občan středoevropského státu je zpravidla dobré vychován a netuší, že něvýk služebného chování je mu v oblasti pravomoci STB /SBB/ na škodu, be přímo nebezpečný. Záddy z nás, je-li na ulici detádn císař slověkem kolik je hodin, bì kudy na staroněstaké nás., odpoví zejména automaticky a nejlépe jak umí. Jeme-li však na stejnou bì jinou, záhlivě stejně nevinnou věc, těsní orgány SBB, nebyl sám, než říci, "co je vám do toho" - bì služebněji "nemáte právo se nne na to ptát, odmítám odpovědět." Zákony totiž stanoví kdo, za jakých okolností a jakým způsobem může být vyslyšán - a to jsou případy taxativně vyznacně, a přesně stanovenými právy i povinnostmi obou stran. Jinak se nás nemá "kdo na co ptát". Inní občan téhoto státu, o které se dnes orgány SBB zajícasí, mají profese, v nichž se nakládá se slovy. Tento lidem je nutné si uvědomit, že hovořit s orgány SBB, když podle náškona nesouf, je základní chyba.

Orgán SBB ve službě /a kdy neni ve službě/ není partner pro diskusi, ani o počasí, ani o politických úzvarech, ani o rodině a přátelích atd. při nejmenším proto, že jd. jako člověk jsem si ho za kolegu pro rozhovor nevýbral a nemám tedy rádce s ním hovořit o jiných věcech a jiném způsobem, než mi náškon ukázal.

Velký napomér sil nesouf zocenským sparátem, reprezentovaným orgány SBB a občanem, o kterého se tento sparát zájme zajistit, je jedtě silně využíván neinformovaností občana o jeho právním postavení. Proto se pokoušíme tento handicap následujícími rádkami zmírnit.

Vedetjádne, že nejde o obecnou pojednání, které by si činilo nárok na úplnost, pro přehled se nabýváme pouze problémy, které o svém postavení potřebuje znát každý občan.

Podaříme jakéhokoliv výslechu je objasňování konkrétního tr. čínu /předčinu nebo přestupku/, případně pátrání po hledané bì pohledování osobě bì věci. Tzn. že orgány SBB musí použít /nálež by tak učinit jin v předvolání/, v jaké věci se výslech bude konat, neúčiní-li tak, je na místě o takové použení požádat a ve výpovědi se věci striktně držet. Na otázky zjevně s věci nesouvisející není nikdo, ani svědek, povinen odpovídat. Zádné pozvání na rohovor s orgány SBB zákon nesouf a oč občana je velmi nezávádě, pedfiai-li se at ze strachu bì se služnosti, přání orgánů SBB /neboť jde o přání bez zákonitého podkladu/ a s orgány "rohovor". Zahraný magnetofonový pásek, zřízený odpoalechem, nesouf výbětřovací orgány v tr. Rizení použít jako díkem, neboť byl nesprávně zřízen nendokončeným způsobem a kromě toho záddy ví, že s magnetofonovým páskem lze délat různé "technická kousala". Proto je-li vyslyšený orgány SBB vyzýván, aby se vyjádřil k tomu, co mu bude přehráné, musí si uvědomit, že díkem se obou pásku může stát teprve jako součást jeho výpovědi.

Odban má právo vždy žádat, abt už se k výslechu dostaví ne předvede-
lensí, nebo je k výslechu předváděn, aby orgán SBB v civilu prokázal
sou s trestním. Použití tohoto práva má velký psychologický význam -
rozhodné poslání občanu překonat překvapení a pocit bezprávnosti, který
může ve styku s sociálními orgány vzniknout.

Tyto druhy výslechu, které provádějí orgány SBB /a jak je v obso-
hu tohoto pojednání uvedené/, se z hlediska povinnosti vyslyšeního
vypořádat, člení na dvě skupiny. Vyavštění podle zákona o SBB a výslech
svědku podle trestního řádu tvoří jednu skupinu, kde je u vyslyšeního
zákonem stanovená a sankcionována povinnost vypořádat a vypořádat provdu
/s výjimkou, která dle uvedene/. Brubec skupinu tvoří výslech obvině-
ného a podezřelého, kde zákon praví, že k výpovědi nebo k domnění neani
být obviněný /podezřelý/ bude spôsoben donucován a při výslechu je
nutno zetřít jeho osobnost. Tam., kde ten proti němu bylo vneseno
/nebo mu bylo sděleno/ obvinění, se to dopustí tr. činu a ten, kdo byl
jako osoba podezřelá se spocházení tr. činu zadřen, nemá vžebec povinnost
vypořádat. Musí být tedy občan použen /případně se takového použení do-
volit/, jaké SDO má být vyslyšán, aby mu bylo jasno, zda vypořádat, si
nikoliv. Musí k jednotlivým druhům výslechů:

1/ Vyavštění podle § 19 zák. o SBB č. 40/1974 Sb.

Předstuňovci SBB jsou oprávněni požadovat potřebné vyavštění od koh-
ákho, kdo může přispět k objasnění skutečnosti, dležitých pro sijní-
ní tr. činu, přestoru nebo přestupku a jejich pachatele, jakékoli pro
vypátrání hledaných nebo požadovaných osob a vše - zde tedy po-
žadovat vyavštění výlučně v souvislosti s objasněním vypořádaných
skutečnosti. Osoba, od níž požadují vyavštění, jsou oprávněni vyjádrit
aby se ve stanovenou dobu dostavila k určenému útvaru, musí již sdb-
lit předstuňovní soudce ji podle § 15 odst. 2 zák. o SBB povolit o jejích právech i o možnostech podat stížnost. Kdo se na vý-
slechu dostaví, má nárok na nahradu nutných výdajů a na nahradu ušlech-
výdajka. Občan je povinen vyavštění podat, odpovědit může v případě,
kdy předstuňovci vyavštěování by nebyly shora uvedené skutečnosti, anebo,
pokud by výpověď spôsobil nebezpečí tr. stížnosti osobě nebo osobě blíz-
ké, dále pak, pokud by porušil zákonem učlenou povinnost slobenili-
vosti souběžně s případem v úvahu výlučně - u státního, hospodářského, si-
služebního tajemství. Neoddvodné odpovědi může být hodnoceno
jako přestupek a pokutou do 500,-Kčs.

Výpověď v rámci vyavštění není od sankcí kvivé výpovědi. Nepravid-
elná výpověď nemůže být tr. stížná. Zákon nastanoví povinnost pořídit o
vyavštění protokol, i se vše odvodit právo jej požadovat a tím, kde ji-
nak nebude vyavštění poskytnuto.

2/ Výslech svědku podle trestního řádu. /§ 97-102 a souvis./

Když je povinen ne předvedení se dostavit a vypořádat jako svědek o
tom, co je anebo o tr. činu a o pachateli nebo o okolnostech dle-
žitých pro tr. činení /o nížem jinde/. Požadovánkou povinnosti dosta-
vit se, je třídí plesná předvídání, nedostaví-li se svědek bez do-
statočné osluvy /i se osluvit nemoci, nepříjemnosti, rodinnou situac-
í, apod./ může být předveden. Povinost dostatit se je vynahodilná
i pokudkovo pokutou do 500,-Kčs. Proti učlenění pokuty je přípustná
stížnost, jek může odkladný užinek. Dostavit se musí i osoby, jejichž
výslech je zakázán, nebo které mají právo výpověď odpovědit. Zakázán
je výslech o okolnostech, které tvoří státní tajemství a dle výslech
svědku, jenž by výpověď porušil státem učlenou povinnost slobenili-
vosti. /Lékáři, advokáti, soudní znaleci, procovnici st. souditelé atp./
Zákaz výpovědi v tento druhém případě se nevztahuje na tr. činy,
ohledně nichž tr. zákon ukládá osamocenou povinnost - vlastníků, reprezentantů republiky, teror, vražda a další, vyjmenované v § 160
odst. 1. tr. zák.

Odpověd výpověď je oprávněn:

a/ příbuzný obviněného v pokolení přiná, jeho soudobenec, svojitel, sňovojanec, soukcel a druh, práve odepřít výpověď ne zde nevztahuje na výpověď jako celek.

b/ kdo by způsobil nebezpečí tr. stíhání sobě, nebo osobám vyjmenovaným pod bedem a/ nebo jiným osobám v plánu rodinného nebo obdebného, jejichž ujmu by pravem posiloval jako újmu vlastní, odepřít výpověď může jen v tom směru a pokud je tu uvedený důvod.

Odepřít výpověď může ten, kdo má soudcovací povinnost, podle tr. zákona /§166/. O tom, že takovou soudcovací povinnost má, musí být použit, o právu odepřít výpověď je vyslychač jíž povinen svědku použít. Pokud by bez použití byl vyslechnut příbuzný obviněného, byla by výpověď pro další tr. řízení neupuštěna. Důvod odepření výpovědi je svědek povinen vyslychačiho odělit, vyslychač jíž nemá světem žádat v případě odepření výpovědi a důvodu odst. b/ odvodeně tak podrobna, aby tím toto ustavenení striscele snesl. O oprávněnosti oděpit výpověď rozhodne orgán, který svědku vyslycha, neumí-li tato oprávněnost, může k podání svědectví nutit svědku učestníkovi pokuty do Kčs 500,-. Proti pokutě je přípustná stíhlost, jestliž má odkladný účinek.

Vyslechu svědka předchází použení o jeho právech a povinnostech a o tr. následujících křivé výpovědi. Zklašení vyslechu musí být související výpověď svědku. Tepřve potom má vyslychač jíž přistoupit k otázkám, za které jsou otázky suggestivní, tj. takové, když se vyslychanému předpíše jíž sklonosti, které se mají zjistit až v výpovědi. Neplísnutá jsou i otázky kopečení, záporná formulování tak, aby vyslychaný neponal jejich pravý smysl a byl tím uveden proti své vůli k výpovědi, kterou by jinak neubínil. Přesné svědectví se neptí použtí, svědku však může být umožněno, aby nahlídal do písacích pouzdrovek /které musí na výzvu vyslychačiho předložit/. Svědek je povinen vypořádat s skutečnostech, které mu jsou známy, nikoliv o věcech, které se nepamatuje nebo dokonce o svých názorech, domněnkách ap. Svědek by měl vypořádat sotrudně a ještě tak, aby se jeho výpověď nedala překrucovat, neavocovat a počít pro další otázky a aby výpověď sama nutila k přesné protokolaci. Např. nepamatuje se, koho ještě tam viděl a nikoliv nepamatuje se, zda tam byl Josef nebo Franta. Svědek může pravě trvat na správné protokolu, ne správný či překrucený protokol nemusí podepsat, jeho námitky proti protokolaci musí být do protokolu poznámeny. Svědek může pravě na náhradu nutných výsledků v užle odčítat za práci /svědčení/.
b. Vyslech obviněného a podezřelého podle trestního řádu

/§ 90 - 95, § 76, § 179 b/ odst. 2 písm.b/

Předvolání k vyslechům může být obviněnému doručeno do vlastních rukou a může být upozorněn, že nedaří se, může být přiveden, případně může být učiněna pokárová pokuta. Obviněný může být přiveden i bez předchozího předvolání, jestliže je to nutné k uspokojenému provedení tr. řízení, zejména, když se skrývá nebo nenávistně stálé bydlisko. Nebylo-li již obviněnému oznámeno nebo doručeno upozornění o vanezení obvinění, musí mu být oznámeno na počátku prvního vyslechu. Obviněný musí být vybětovacími orgány pouzen o všech svých právech a o možnosti svého odhaje. Může žádat, aby se obhájce učastnil všech výs. ukonč., pokud to zákon umožnuje, nejedná vyslechu svědků. Je-li ve vězni, může se obhájcem sluvit bez přítomnosti třetí osoby /pokud nejdé o vězbu a důvodu / § 67 písm.b /obava, že bude obviněný mafit výsledky vybětování - kdy je k rozměru třeba souhlasu vybětovatele/. Obviněný může pravě podat stíhlost proti každému upozornění vybětovateli a může rákylik v případě vybětování žádat prokurátora, aby byly odstraněny průkazy a závady v postupu vybětovatele. Může žádat vzdánu lhátek, může být prokurátorem předložena ihned a ten ji může neprodleně vyřídit. O výsledku přesouzení může být žadatel vyznamenán. Je základne jakýkoliv denunce v obviněného k výpovědi o dozadu. Vybětovací orgány jsou povinny setřít při vyslechu osobnost obviněného. Pokud pravosudný odmítl povinny setřít osobu soudu není vina vyslovena, nelze na nikoho hledat, jako by byl

vinen. Orgány tr. řízení musí obviněnemu vinu prokazovat, obviněný ne-musí prokazovat svou nevinu. Obviněný má práve nikoliv povinnost vypo-vídat. Může odmítnout výpověď, může i lhát - nemůže být stíhan pro kří-vou výpověď. Přenášení věk pro zlučného Slováka je trapné lhát, a být při lži přistílen - spravidla to otřese jeho rovnováhu - je naježd-lepší obranou odmítat výpověď. O spisobu výslechu, možnosti nahléd-dnu do poslouchák, základu sugestivních a kepečenských otázek a protokole-ji platí, co bylo řešeno o výslechu svědka. Spoluobvinění se výslechu-jí odděleně. Nezáhlesečné výpověď obviněného v odvážných okolnostech a výpověď spoluobviněného nebo svědka, je možno provést konfrontací. Výslech ustanovený o konfrontaci se předpisuje o výslechu obviněného použije i pro výslech podezřelého /tj. osoby zadřízené pro podezření ze spáchání tr. činu podle § 76 tr. řádu, proti které ještě nebylo vanezo-ne obvinění ani ji obvinění nebylo sděleno a dle osoby podezřelé se spáchání tr. činu, přesčinu, i když není zadřízena/.

卷之三

I když neponovené vše, co bylo řešeno, pamatujme si, že orgány SÚB ne-
smí již nikoho vyslychat "jen tak", ale vždy pouze v rámci objasňování
konkrétního tr. činu /přečinu nebo přestupku/, případně při pátrání
po hledané osobě nebo pohřešované osobě či včetně vyslychanému musí
adélit, o jakou věc jde. Pouze v této rámci se může výslech konat.
Vyslychající muž také vyslychanému adélit, jako kdo je vyslychaný a
použít ho o jeho právech a povinnostech, vyslychaný může žádat, aby mu
byl předložen zákon o SÚB, případně trestní řád, aby se o svých právech
a povinnostech přesvědčil.

A hlevné si neponájme, že ve styku s orgány SRS platí vše, než kdekoliv jinde "alžeti slato".

其莫莫莫莫莫莫莫莫莫莫莫莫莫莫莫莫莫莫莫莫莫莫